

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Веселин Мрдак,**
- пуномоћници оштећених – **Наташа Кандић и Славица Јовановић,**
- сви оптужени,
- браниоци – адвокати: **Звонимир Здравковић, бранилац опт. Љубана Деветака, Бранкица Мајкић, бранилац опт. Милана Девчића, Игор Олујић, бранилац опт. Милана Радојчића, Војислав Вукотић, бранилац опт. Жељка Крњајића, Миладин Живановић, бранилалц опт. Миодрага Димитријевића, Јасмина Живић, бранилац опт. Дарка Перића, Бранко Димић, бранилац опт. Радисава Јосиповића, који ће на овом претресу мењати адв. Бранка Лукића, браниоца опт. Радована Влајковића, Гордана Живановић, бранилац опт. Јована Димитријевића, Слободан Живковић, бранилац опт. Саше Стојановића, Драгана Бачића и Александра Николајидиса, те Бранислава Фурјановић, бранилац опт. Зорана Косијера и Петронија Стевановића.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 14 часова и 45 минута, испитивањем сведока Драгице Острун, с тим што ће се испитивање сведока вршити путем видеоконференцијске везе успостављене са Жупанијским судом у Вуковару, у присуству судије Јадранке Курбел и судијског помоћника Окружног суда у Београду, Ирине Ковачевић.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у Жупанијски суд у Вуковару приступила сведок Драгица Острун, а није приступила сведок Љубица Адамовић, с тим што је пре претреса од стране Жупанијског суда у Вуковару прослеђена факсом лечничка потврда Дома здравља Вуковар у којој је констатовано да Љубица Адамовић се налази на боловању због фебрилитета и општих симптома акутне респираторне инфекције, због чега се лечи у изолацији.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА СВЕДОК ДРАГИЦА ОСТРУН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, госпођо Курбел.

Судија Жупанијског суда у Вуковару ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Ево чујемо Вас, сведокиња је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Добар дан, госпођо Острун. Јесу ли Ваши лични подаци, од оца Ивана, умировљеница, Ловас, улица Анте Старчевића број 22, рођени сте 1934. године, са оптуженима несродна?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да, да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ме чујете добро?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Слабо Вас чујем, ја иначе слабије чујем, слабије видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате тамо неке слушалице да Вам ставе ако не чујете?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ја немам никакве слушалице.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

**Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН, са личним подацима
као на записнику Жупанијског суда у Вуковару од
21.11.2007. године, са оптуженима несродна.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Острун, бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника, изложили кривичном гоњењу и пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву, прочитавши, односно понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Молим? Слабо ја чујем, јако слабо, ја не знам шта ћу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ме сада чујете?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћете да поновите ове речи које ја будем рекла. Заклињем се.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да ћу одговарати, да ли видите да не чујем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему што пред судом будем питана.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Што будем пред судом питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да ништа од тога, сада не знам даље шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Што је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нећу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прећутати.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

**Опоменућа, упозорена, а након полагања
заклетве изјављује:**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води кривични поступак против четрнаест лица, Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића, Миодрага Димитријевића, Дарка Перића, Радована Влајковића, Радисава Јосиповића, Јована Димитријевића, Саше Стојановића, Драгана Бачића, Зорана Косијера, Петронија Стевановића и Александра Николајидиса, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва и предмет ове оптужбе су дешавања у Ловасу у октобру и новембру месецу 1991. године, те страдање 69 цивила, свеукупно и то у нападу на Ловас, затим током противзаконитих затварања цивила у самом месту и тако даље и на детелини која је била минирана, па ћете испричати суду, шта је Вама у вези свих тих дешавања познато. Ви сте раније већ давали изјаве у Окружном суду у Шибенику 17.02.1993. године и имамо три Ваше изјаве из Жупанијског суда у Вуковару од 16.09.2003., 04.12.2003. и последња изјава по замолници овог суда пред Жупанијским судом у Вуковару 21.11.2007. године. Да ли остајете при овим свим изјавама које сте дали раније?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нисам чула шта каже, јесам дала. Да, остајем, остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, због јавности овог претреса испричаћете суду све што Ви знате у вези ових дешавања, све што Вам је познато у вези напада на Ловас, ко је Вама страдао, све оно што сте раније већ причали пред судовима у Хрватској. Изволите.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Аха, оно како је почело, у колико сати, све је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, госпођо Острун.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Значи сада ја могу рећи? Па, ево, да Вам кажем како је то почело. То је било тако око седам сати, може бити тако нешто, можда је и прошло, када су почеле гранате падати као од Шида, како ми кажемо. И онда смо ја и мој муж отишли у подрум, да се склонимо, рекох, не знам шта ће све да буде. И онда је то тако одједанпут, престало је, можда два пута да су бацили, три пута, не знам, не могу баш сетити се. И онда сам чула онако пуцњаву издалека, као ситно неко оружје, али је ишло све ближе и ближе, све ближе и ближе је ишло. Онда одједанпут је дошао један, дошло је до куће моје, и онда је један човек морао ићи са њима, са тима људима, како да их назовем, ја не знам, да ли четници или како, ја не знам како да назовем. Онда је он викао, «чика Иване, изађите из подрума, морамо се предати»: И ми смо изашли из подрума и отишли смо према капији нашој, а ту су били, ето то све моје комшије, тај Девчић Милан, Радојчић, Зораја, Крњајић, Рудић и био је један Грковић. Од тога, ја не знам је ли тај у том суђено, ја не знам о томе ништа. И тако, онда су рекли да, питали ди ми је син, ја сам рекла, «ја не знам где је» и онда су нам рекли да идемо преко улице код Владе Крпана, пред његов амфор. Ту смо и отишли и ту је већ било комшија наших, био је Јанко Божић, његова Љубица, био је Драган Сабљак, његова жена, његова кћерка Ивана Девчић, његова жена Ружа, снаја и тако, ту нас се скупило гомилу, што кажу, као овце у тор. И ту смо стајали и ту је било и онда су сви прешли, и тај Крњајић и тај Девчић и све, али најпре тај Крњајић је рекао пред мојом кућом, били су наоружани, каже, «да ми је ухватити Брацу Кесера, обесио бих га у пола села», тако је рекао и директора школе, каже, «он је моме Срђану дао јединицу». Онда су нам рекли, они су тако очима један у другог гледали, јако ружно, они су очима диванили. И онда су нас претерали, кажу, идите тамо преко улице, преко цесте на улицу, другу тамо, јел, преко цесте и ту су већ биле те наше комшије и ми смо ту стојали и они су сви пришли и било је непознатих које ја не познам, јесу из Товарника, или одакле су, ја њих не знам. Један је био онако плећат, широкога лица и плећа, како бих рекла и само ми је ишао у очи. Ја сам се уклањала, а једног су звали, то му је

надимак, «Чађо», тако су га звали по томе, а ја не знам, мислим, то сам чула да је он зет ловаски, од неког Мирка, Мирка Радојчића ћерку је оженио и они су живели у Товарнику. И онда је, да, онда је тај Милан Девчић рекао мом мужу, «чика Иване, Ви морате ићи кући, прећи преко цесте, идите кући», а два су као позадина дошла два четника наоружана и стали су код капије. И стали су и чекали су мог мужа, а Милан је рекао «идите само кући, они хоће да виде ко има код вас у кући», а ја сам га ухватила за раме, па кажем, «Милане, нема код нас никог, ми смо били сами у подруму, када смо морали изаћи, ми смо изашли». И тако је то онда било и шта ће онда, онда је један метнуо руке у џепове и отишао преко. И дуго га није било и они су, та два су са њиме отишли. Онда се унутра толики лом и крш чуо, велики крш и лом, то је пуцало, одједном се почело и димити, димити се, видим из кухиње иде дим. Ја сам се укочила, што се каже, не знам више шта се ради. И дуго га није било и када одједанпут излази ван и он је, овако како је, имамо преко дворишта, имамо ограду жељезну, он се ухватио за ту ограду. И сада ми долази тешко. Он се ухватио за ту ограду, онај један је пришао и ударио га са пушком за врат. То сам видела својим очима, пола капије је било отворено и онда се окренуо, излазио ван и они су га терали пред собом, јел са, са оружјем, са пушкама. Изашао је ван и онда је мени руком тако да ја пређем као к њему. Ја сам рекла овом једном, «види, муж ме зове». Он ми је псовао мајку усташку и знаш српскохрватски». И још једанпут је тако руком, али он мени опет тако да ми мајку. И ја ништа, тамо млада каже, «немојте ништа диванити, њима се не сме ништа рећи». «Па ја ништа нисам рекла, он мене зове да ја пређем», али од тога није било ништа. Он је продужио и они су њега пред собом терали. Народа је ишло цестом, један је носио човек Анте, Анте се зове, Марић, носио је белу заставу, морали смо као да се предамо. И то је ишло народа, не знаш ти куда се ко мува, како. Онда, један нам је рекао, каже, «сада вас водимо у школу и тамо ћу вас саслушати и онда ћу вас пустити кући, нисмо ми усташе да ми кољемо и убијамо», тако је тај рекао, тај непознати. И ишли смо ми до поште тако, до Боже Девчића куће, није далеко то од тога Владе Крпана, његове

куће и моје куће, све је то у близини. Ту смо дошли и онда је Милан Девчић, тај исти рекао, «ви кући», каже, «жене и деца кући и у подрум, ви у подрум», тако је викао, а ови мушкарци, они су онда отишли као на центар села. Ето то исто није далеко од поште, а шта су они тамо радили, ја више мужа нисам видела, више ја не знам о њему ништа, ништа више не знам. Онда смо се ми вратили кући и ишла сам ту код тога Јанка Божића, ту смо ми били пред кућом где смо, тог Крпана и зашли су унутра, али ја сам видела да се дими, јер ја сам претрчала преко цесте, пошла кући и видим, дими се, гори све, већ све гори, то је све у жару. И ја сам узела кишницу, није ми било далеко, можда два метра, зграбим ту кишницу и бацам по вратима, гасим, ја гасим. Онда сам изашла на улицу па сам викала, «упомоћ, кућа ми гори», али нема нигде никога. Ја сам зашла опет унутра, опет бацам воду и шта ја ту, а да је било струје, ја бих била, убила би ме струја. Ја сам опет изашла ван, па опет зовем, па нема нигде никога. Онда сам отишла у двориште, узела сам лопату, изашла сам на улицу и два сам прозора слупала том лопатом, толико сам била јака, да сам ја то све и оне кваке сам откочила да тај дим шукља на улицу вани и тако је и било. Тако сам ја у томе кућу нешто спасила. Није изгорио горе, мислим грађа није изгорела, а унутра покућство је све изгорело. То је перје, то је, мислим, страшно, страшно је то било. То је три дана тако горело. И ја сам то мало, помало гасила, то ништа моје гашење, али онда одједанпут је то мало тињало се и тако и онда сам изашла на улицу и једна жена ме је звала као код Јанка Божића, па каже, «оставите то, хајде овамо, пусти, кућа ће се направити». Ја кажем, како могу ићи к вама, мени кућа гори». Па, ја не знам да је мени муж већ убијен, ја то не знам. И ја ту нисам, колико сам могла, колико сам то гасила. Још ми је дошао један братић и помаже, али колико је то могло бити, све је то мало. И када смо ми овај, онда сам ја прешла преко код њих и села сам на један кауч, овако у ходнику и онда је дошао тај газда куће, то је Јанко Божић, али нажалост и он је умро и његова жена. И он ми је рекао, гледа у мене, нешто су се чудно у мене они сви ти гледали, али ја нисам схватила, шта, о чему се ради. И он одједанпут каже, «комшанице, нажалост, мени се чини да је комшија рањен». И ја кажем,

«ма како, како рањен». Каже, «сада ћу ја проверити». И он је тако нестао некако, нестао мало, а где је он био, ја то не знам. И он наједанпут је дошао, кроз извесно време и каже, «комшинице, нажалост, комшија је убијен». «Па зашто, па ко га је убио, па», «не знам, ја не знам», каже, у кафић, одвели су га у тај кафић и ту су га убили, али само не знам, нажалост, још никада је ли ножем или метком, то не знам, то не знам, само је лежао. И онда шта ћу сада, куда ћу сада, не могу, где су ми деца, где ми је син, где ми је кћерка, кћерка је била у другој улици, тамо је живела, тамо је била удана. Нема, телефон је изгорео, све је експлодирало, телевизија је била, то је све експлодирано. Где ћу, куда ћу сада? Комшија каже, «ништа, буди ту код нас, ми ништа сада не можемо». Јој мени, ја сам ту ноћ преседела на том, преплакала на том каучу, у ходнику. И шта ћу сада, свануло је, идем кући, куда да кренем, шта да радим. Видим, једни иду, два младића и ја приђем к њима, кажем, «да ли ћете ви покупити сада те људе који су убијени, па ће свако својој кући донети га, па сахранити», ја мислим да ће се сахрањивати како треба. Они кажу, «да, да, само ви будите код куће». А ја узела лопату, стакло оно згрћем у ходнику, оно лопатом у један ћошак метнем, чистим, па ја морам негде га донети кући, па ћу га сахранити. Од тога нема ништа. Када је то опет сам ја тамо била код њих, ишла сам преко улице, куда ћу, шта ћу, питам тога Јанка, «па шта ћу, Јанко, шта ћу да радим?». «Ништа ти не можеш, све ће се то средити, али како, шта, ја то не знам». И онда сам опет, онда је било онако пред ноћ и комшија један пред кућом, иде он и ја приђем к њему, рекох, «комшија», Фрања се звао, Брајковић, рекох, «кажи ти мени где су ти мртви који су убијени», рекох, «хоће се донети кући?». Он је рекао, «а, богати, шта ти хоћеш?». А ја кажем, «а зашто?». Па каже, «па већ су они закопани, већ су они у гробљу». «Ма каквом гробљу, како, шта»; «јесте, покупљени су», каже, «у приколицу и однели их на гробље, готово је и то». Више не знам шта ћу, куда ћу. Онда сам прешла код моје јетрве, овако, она ми је за кућом, отишла сам на телефон, па сам звала кћерку да видим, да ли је она жива, где је ко. Назвала сам, она каже, «мама, па ми те зовемо, ти се не јављаш». Рекох, «нема више телефона, нема наше куће, и нажалост,

тата је убијен». Онда је она почела вриштати, плакати, то је било све од ње, што се каже. Онда не знам, је ли сутрадан, прекосутра, како ли је она могла доћи до мене, па ме одвела к себи. Тако да сам тамо преживљавала, ишла кући давати свињама, имала сам и живади и тако то. И шта сам, шта је онда даље било? Видите како стане мозак, што се каже.

Е онда сам се, овај, у том, како сам ишла од кћерке, неколико дана сам ишла тамо к њима, преноћити, онда сам се сусрела со тим Миланом Девчићем и он је пришао к мени и даје мени саучешће. А ја кажем, «Милане, а зашто си тако дозволио да чика Ивана убију?». Па каже, «нека будала убила». «Па, ја сам ти рекла да нема код нас никога», «а они нису веровали», каже, «па су ишли да виде, да ли тамо неко има» као неке војске, не знам шта су сумњали. Каже, «а где вам је син?». Ја кажем, «па не знам». Каже, «знам ја». «Па, где је?». «Ено», каже, «сви су они у шуми, у њивама, у плугаћима, то су све тако виногради, «тамо су они». «Па, када су они тамо, па зашто ти њих не би спасио, то су твоји сељани, па то су све твоји, имаш тамо и братића и». Каже, «имам, моји су Девчићи тамо», три су била, каже, «они су добро наоружани». Рекох, «нема Милане, нико ништа». Каже, «има моји Девчићи митраљезе», он је тако рекао. «Ма», рекох, «нема то нико ништа». И то је тако било. Ми смо се ту разишли, он је отишао на своју страну. Ја кажем, «да их спаси», каже, «а, не могу ја, и мене метак чека», тако је рекао. И онда је, ту смо се ми растали.

Онда други пута опет смо се тако исто, ја идем од мојег зета и кћерке, исто на том месту смо се опет сусрели и он тако исто приђе к мени. Рекох, «шта ћу ја сада, Милане», рекох, «куда ћу ја сада, чика Ивана више нема, већ су закопали?». Каже, «дођите Ви», била је субота, «дођите Ви у понедељак», каже, «у задругу горе на спрат, тамо је», каже, «Љубан Деветак, па ће он Вама рећи шта ћете Ви, како»: Рекох, «немам ја шта код Љубана ићи». Сада ја знам да је он ратни злочинац. И ту смо се ми опет растали, отишла сам ја својим путем кући, више се нисмо ни виђали никако. Јој, Боже, више сада не знам ни где сам стала, ништа, јако се узнемирих. Да ли ми можете помоћи Ви, докле сам дошла? Јао, не могу сада да се сетим.

Да, онда, прошло је то једно време, неколико дана, ја сам ишла на гробље. А, заправо, онда су људи то као сутрадан купили те људе у приколицу. Ту је био мој зет Филић Берислав и био је Филић Ивица, који је, нажалост, прије пар месеци умро, ишли су трактором и још је било неких људи, ја не знам који су били све, купили су те људе мртве и носили су у гробље. Онда сам ја ишла, прошло је неколико дана, онда сам ја ишла на гробље и нико не иде, али ја сам, ето, како буде. Ишла сам, дошла сам до гробља, на другој страни, ограде онда није било, није било ни стазе, само блато, ту сам ја прогазила, ту је било на једној, на другој страни код оне куће, војска. И ја сам пришла к њима и питам, да ли ја могу отићи у гробље и носила сам, тако један комадић свеће. И то је била војска, па ја не знам, можда како кажу, да су били Мађари, били су, тако, млађи људи. Они кажу, «можеш ићи, само мало буди, свећу угаси када пођеш назад». Тако је и било. И ја сам туда прошла, ту је био један канал, па можда двадесет метери, можда више, нисам ја бројала. Ту су били ти људи, то је било допола затрпано, а одпола их је још требало затрпати. Туда сам ја прошла, нисам видела људе, што кажу, затрпано је, крај тога канала. Нема нигде никога, али ја сам тамо. И упалила сам свећу, гледам лево, десно, биле су и други је канал био за пар метери даље, ископан, празан, био је празан и неко буре је било, једно или два и ту је било нешто као запаљено, али не видим ништа друго, неке флашице су биле крај тога бурета, ту је нешто било запаљиво, не знам. И онда сам се ја вратила и опет сам се јавила тој војсци како сам излазила вани и они су рекли, «можеш, мајко, ићи сада». И онда сам ја отишла кући. Онда сам ја опет након, пред сами Божић наш, шло се каже, негде можда од два, три дана, опет сам ја отишла на гробље и онда је било поравнато све, затрпано, све је било равно, они су то багером затрпали, поравнали, као да ту ништа нема више. Само се не сећам тај други канал, је ли био затрпан или није, не знам, је ли шта било у њему, то не знам, само је онда био, мислим, копано. И онда сам дошла кући и онда сам морала ићи 26.-ог сам морала изаћи из Ловаса. А била сам у кући, што каже, у, како бих рекла, у мом дворишту, долазила сам код кћерке, али нисам била, три месеца је то трајало, три

месеца, то, тамо, вамо, гужва, не знаш куда ћеш, шта ћеш. И онда сам лежала једно три дана у ноћи у мојој качари где смо ми крунили кукуруз, млели, ту сам била три ноћи. То је било тако страшно. Они су неки долазили, ко је долазио, ја сам привукла врата и затворила и ту сам ја преноћивала три ноћи. То бацају неко светло по дворишту се види, црвено, зелено, жуто, у подрум бацају бомбе, ја не прилазим, ја не знам ко је. И онда сам тако ту три дана била и онда више нисам могла. Онда сам ишла код моје јетрве, овако за кућом, тамо сам преноћивала. Онда сам долазила кући, давала свињама, давала живадима и са тим се борила, што каже. И шта сам, Боже, више не знам, шта је даље било, јој, не знам. Да ли Ви можете да ме подсетите? Нека ме питају, већ сам и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сада ће тужилац да Вам поставља питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, госпођо Острун. Ја заступам оптужбу у овом предмету против ових оптужених, чија имена Вам је судија прочитала.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ништа га не разумем шта каже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја заступам оптужбу у овом предмету против лица чија имена Вам је председник већа овога суда у уводном делу свог излагања прочитала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је тужилац, госпођо Острун и он ће сада да Вам поставља питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Љубан Деветак, Милан Радојчић, Милан Девчић и Жељко Крњајић су једни од оптужених у овом случају за та догађања у Ловасу, што Вам је судија већ рекла. Да ли сте Ви ову четворицу познавали пре ових несретних догађања и ако јесте, шта знате о њима и да ли су евентуалмо били са Вама, са Вашом породицом, са неким од Ваше породице у било каквој свађи, завади или некој другој врсти неспоразума?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Острун јесте чули питање?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Слабо, слабо сам чула, јако слабо..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац Вас пита, да ли знате Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да, то су све моје комшије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су комшије?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: То су све моје комшије и ја њих добро познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пита Вас, јесте ли били у неком сукобу са њима, Ви или Ваша породица пре ових дешавања трагичних које сте нам испричали?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ништа не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у некој свађи Ви или Ваша породица?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нисмо у никаквом сукобу, ми смо били комшије, јако добро. Тај Девчић је кућу правио, мој човек је њему помагао зидање, грађу, ма све могуће, чистили су тамо плац, ми смо сви радили, помагали. Никаквог ми зла нисмо имали између нас, никаквог. Ето, то су све моје комшије. Ја када сам дошла, мени на кућу, на капију, ја сам само рекла, «јаој, децо, па шта смо ми вама криви». Они псују мајку усташку, ето то је њихово било, а никаквог зла да смо ми правили њима, Боже сачувај. Али, тај Девчић и тај Крњајић и тај Милан, како се зове, Радојчић и тако ти, они морају знати ко је мога мужа убио, они би морали знати. Ја не знам, ја не могу знати, не знам, али они, морали би знати како је то било даље, шта је било, зашто. А хоће они рећи, ја то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То јутро када су Вам рекли да изађете из подрума, Ви и Ваш муж, рекосте да су ту били Милан Девчић и Милан Радојчић и Крњајић и ови остали.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јесу, јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они били ту присутни и када сте прешли у двориште код комшије тамо у близини?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Не знам шта је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Крњајић и Девчић, Радојчић и ови други мештани које сте поменули да су све били ту, када сте Ви изашли из Вашег подрума, да ли су они били са Вама и да ли су са Вама прешли у то суседно двориште код комшије, када Вам је речено да пређете тамо код комшије?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Они су били пред нашом капијом и онда су нам рекли да пређемо преко цесте код комшије другог, код тог Јанка Божића, у његову кућу и Владе Крпана кућу, ето то је тако ту било. Ту смо ми и прешли смо, ништа

друго. Још ја кажем, «децо, шта смо ми вама криви», тако сам ја њима рекла. Они су, мајку усташку и тако то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су Вашег мужа издвојили и повели у Вашу кућу поново, јесу ли ту били присутни Девчић, Радојчић и Крњајић?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јесте, јесу, ту су они били, Девчић, Крњајић, Радојчић и неки Грковић је био, из Товарника су неки били, али ја не знам, то су непознати, ја им не знам име.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли да сте видели када је један од тих непознатих војника ударио пушком Вашег мужа у главу?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јесте, ударио га је за врат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, да ли су тада ту били присутни Девчић, Радојчић и Крњајић?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јесу, они су били са нама ту код те куће, што кажем, Јанка Божића, пред кућом, ту су они били. Тако нас, пуцај горе, доле, мислим, у земљу, у зрак. Ја сам чак била ногу, мало ми је кугла онако мало одерала чарапе и запекла ме нога, али ја то нисам дирала, нисам знала више где сам. А ту су они били. Онда смо једно време, када су мога мужа одвели, од та два што су дошли, а то морају они знати, ко су та два што су дошли, што је мој човек морао ићи преко у кућу и да они виде, ког има. Ја кажем Милану, «нема нико», нико, ми смо били у подруму, морао је један човек ићи са њима, то је Јосо, Јосо Јовановић, који су њега ухватили, да он виче, издалека је викао, «чика Иване, изађите из подрума, морамо се предати». И дошао је пред наш подрум, пред сама врата и ми смо изашли, он је морао са њима ићи, тај човек и после ја тога човека нисам видела. Ништа даље не знам, углавном, он је на минама негде, негде је погинуо, не знам где је, само га нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од тог дана.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од тог дана када се то догодило, првог тог дана напада на Ловас, па наредних десет, петнаест, двадесет дана или месец дана, да ли Вам је познато, да ли је у Ловасу било страдања људи, мучења, убијања, да ли Вам је то познато или Вам је то неко рекао да се то дешавало?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: То сам ја чула, јер увече неко, неком се смркнуло, а није освануло, е тако је било. По кућама су, а ко је то убијао, ја то не знам, убијао, нађеш у кући нечијој. Двоје, човека и жену су нашли у једној кући, то су били Балић Катица и њен муж Марин, само не знам чијој кући, нашли су. Они су их тамо одвели неки, а ко је одвео, ја то не знам и тамо су их и убили. И било је тога, јер то је код нас, има преко осамдесет људи убијено, а онај први дан је било двадесетдва, а ја нисам знала док ми тај комшија Јанко није рекао, сутрадан ми је тек рекао да је убијен први, овај, Бадањак Данијел, његова жена Цецилија и још један човек из Товарника, Мирко Гргић. Онда даље Вида Кризманић, онда Алојзија, неког Алојзија, сада сам заборавила презиме, па онда један човек Мата из Товарника, па онда Анка Јовановић и њен муж, јер мој је зет њих сутрадан купио, јер од те Анке Јовановић, нашао је само ноге, каже, само ноге и то је метнуо у неку, нешто је нашао неки столњак и то је замотао, у вреће су то трпали и у приколицу и возили у гробље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: И даље, онда опет, 22, точно знам, 22 тај исти дан, 10.-ог 1991., 10.10. И онда после је то било, увек је неко нестао, увек је неко, нема га, омркнуло и не освануло, тако је било. А ко је то направио и урадио, ја то нисам видела, ја то не знам. Али мени је за мог мужа да ја, да се зна ко је њега убио. Ја мислим да они морају знати ко је њега убио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте наког тог догађаја неколико пута срели Милана Девчића.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јесам, јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте за све то време после тога, виђали или били у неком контакту, разговарали са Деветаком, Крњајићем или Радојчићем?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Само са Девчићем, оне друге ја нисам видела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Госпођо Острун, добар дан. Ја сам адвокат Здравковић Звонимир и браним Љубана Деветака у овом поступку. Имам само једно питање за Вас, пошто је

тужилац сада питао, рекли сте да нисте имали никаквог контакта са Љубаном Деветаком ни пре ни после ових догађаја. Је ли тако?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ја тога Деветака у том, како бих рекла, у та три месеца док смо били, ја сам га само једном видела, сусрела сам га успут, ишла сам са њиве и горе на нашој капиталној, ту смо, возили смо кукуруз и прошли смо туда и он је ту био, тај Деветак, то што сам видела, са једним човеком, у пролазу сам га ја видела и њега више даље нисам видела, јер нисмо ми то излазили, ходали да смо гледали где је ко, шта.

Адв. ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: У реду је, у реду је. Шта Вас је мотивисало да кажете, када Вам је Девчић рекао, «јавите се Деветаку», «шта ја имам да се јављам ратном злочинцу», одакле Вам сазнање да је он ратни злочинац у то време?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нисам ја добро разумела, нисам разумела. Аха, ја сам се њега бојала, ја сам се њега бојала, нисам имала шта са њим да причам, он је тако рекао мени да се јавим, а шта се ја њему имам јављати.

Адв. ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Да ли то значи да сте случајно рекли да је он ратни злочинац или остајете код те констатације?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па он је, колико сам ја чула, да је он долазио у село, из Београда долазио у село и увек је нешто њима наређивао. Они су онда по његовом разговору, како су они рекли, тако су они радили. А ја њега, кажем да сам га једанпут видела и ништа више. И он је опет у Београд, опет назад и кроз неко време дође опет. А људи су то Вама све доказали који су то прошли, који су видели шта је, како је то било, то је све доказано. Ја више не знам о њему ништа.

Адв. ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Добро, госпођо, немам више питања. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан, госпођо Острун, Бранкица Мајкић, адвокат Милана Девчића. Колико је удаљена кућа Боже, Јанка Божића, пардон, од Ваше куће?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Колико је далеко?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, једно можда тридесет метери, ето то ја онако отприлике кажем. Ето, он нам је био најпрви комшија.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А где се налази кућа Милана Девчића у односу на Вашу кућу, гледано из Прерадовићеве улице?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нисам добро разумела.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Колико далеко је кућа Милана Девчића у односу на Вашу кућу?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: А Ивана Девчића?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Милана Девчића?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Е сада не знам да ли Милана или Ивана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милана, Милана.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, кажем да је, па једно тридесет метери далеко моја кућа до његове, или његова до моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли за Јанка Божића, а колико је кућа Милана Девчића удаљена од Ваше?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, кажем Вам, једно тридесет метери можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нисам ја мерила, али онако отприлике ја то кажем.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Рекли сте да сте са Девчићем били у добрим односима пре ових догађања.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ми смо сви били добри са њима, нема ту шта, никакве ту није било препирке, ништа, али он је ваљда имао своју политику неку, а ја не знам, ја нисам политичар, нисам ништа, само ето, то ме интересира, то треба да се зна, ко је мога мужа убио.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте Ви, данас сте споменули да сте срели Милана Девчића два пута после тог догађаја. Да ли се он некада лоше понео према Вама?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Није, није лоше, ништа се он није лоше, он је као мене сажаљевао, дао ми је саучешће и каже, «знате, да сам ишао видети», он је рекао мени да је ишао видети да ли је чика Иван убијен, каже, «када сам зашао у тај кафић, видео сам»; каже, «знате да сам заплакао», тако је рекао. Е сада, ја не знам да ли је или није.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је Вама лично познато, да ли сте чули или видели, да је он према некоме се нечовечно понашао?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Е то нисам опет разумела.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је лично познато?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нисам видела, јер није се то тако излазило, није се то дружило више, није се то знало више где је ко, морао си бити у кући, одмах у четири сата, или два сата чак, ниси смео изаћи на улицу, а у четири поготово, какви. Нисмо се ми састајали, нисмо се ми виђали. Морали смо ићи по пропусницу код неких, у кућу, ту је била војска, ту смо морали ићи када смо ишли брати кукуруз на њиву и то смо морали ићи тамо тражити. Ту сам некада, пар пута видела, једанпут сам можда видела Милана Девчића у тој кући. Мислим, он је био у војничкоме и он је био све и сва, шта ја знам шта је био све. И тога Крњајића, ја га више нисам видела. Зорају тога сам видела, он је долазио код нас по трактор и приколицу, заправо не приколицу, трактор. Рекох, «куда ћеш ти са тим», каже, «морамо радити, морамо кукуруз брати, морамо», каже, «имамо и неке марве тамо, морамо кукурузовину возити, морамо, мора се сејати жито, орати, мора се радити», уствари и тако је он. «А шта ћу ја», рекох, «имам и ја земље, ко ће мени поорати, радити, посејати?». Каже, «неће то бити дуго, то ће бити једно месец дана», каже, «код нас, онда ће ваша», тако да је то било ко зна докле и онда је он то предао. Није он, заправо други је предао тај трактор, није се знало какве је боје. Али то је остало и ко је то однео у Србију даље, то ја не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је Милан Девчић био са Вама у дворишту код Јанка Божића?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јел био у дворишту? Није, није, пред кућом је био, на улици, а у дворишту не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли је ишао са Вама до поште, како кажете данас?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јесте, јесте, ишло је то, раја је ишла доста, не знаш, тера те, тако идеш као марва, иде цестом, иде улицом, иде се и то ишли смо дотле. Онда нам је рекао да жене и деца кући. Онда су хтели неки бацати бомбу у тога Девчића, где смо дошли, Боже Девчића, подрум или

његовог сина Бранка, то је кућа крај куће. Ту су хтели бацити бомбу. Онда је он рекао мени, «немојте бацати ту бомбу, ту су жене и деца», тако да не знам, а тај човек је, тај Божа он је био рањен. Са те стране, како је он био рањен у ногу, некако је, али не знам како је то било. Ето тако да је тај Девчић, није дао да се бацају бомбе, каже, «ту су жене и деца» у подруму. А ко је био, ко није, не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, и реците ми.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Онда смо се ми вратили кући, вратили смо се ту до тога Јанка Божића и они су сви ушли унутра, а ја сам отишла кући својој, јер видим да ми кућа гори, па сам, рекла сам да сам спасивала, да сам бацала воду, да сам, да кров, рекох, не изгори, колико сам могла, толико сам ја то радила. Али, то сам слабо, тако да сам ја онда од тих дана даље, то згрћала, то чистила, то. Онда једном је дошло, прошло је то можда месец дана, дошла је једна војска, а то су били резервисти и они су зашли унутра и викали су, «газда, газда». Ја сам се јавила, а он каже, «ми тражимо газду». Рекох, «газде нема». Каже, «па где ти је муж?», «нема га више». «Па, како га нема?», «па, он је погинуо», ја сам тако рекла, да је погинуо. Они кажу, «како погинуо», «па ето, погинуо је». «Па, ко га је убио?», «она прва војска која је зашла у село», тако сам рекла. И онда су они зашли и унутра, ја сам наложила пећ и тако, било је тамо, то је било све масно, гараво, кућа, соба. Ја сам грејала ту воду и у један лавор метнула прашак и прала тај зид, зидове. Они су рекли, «па шта ти то радиш?», «ево, чистим и перем ту где ћу живети». Каже, «ти ту не можеш живети», «па где ћу, куда ћу». Каже, «па мора ти држава направити кућу». Рекох, «нема те државе која ће мени кућу направити», а други каже, «па можете, треба чистити, сређивати и моћи ће се живети». И тако су они то гледали. Онда су ишли у собу једну која није тако, три собе једна крај друге, то је све горело, а једна са леве стране то је била, ту није изгорело, оно је, истопила се завеса и то тако, али није изгорело унутра, ствари нешто је било. Онда су они зашли, та војска унутра и отворили су један регал, односно орман и ту су све избацили, што је било неке робе и постељине и питали су, да ли имам марака, «Немам», «Да ли имаш злата?», «Немам», «Да ли имаш

новаца?», «Немам», каже, «Па ти ништа немаш», рекох, «Немам, немам ништа, сада видиш да немам ништа». И онда су изашли, опет су онако у ту моју кухињу и гледају, каже, «па не можеш ти ту», «па, куда ћу, шта ћу». Да, «Где су ти браћа?», најпре, «где ти је син?», рекох, «не знам», «Где су ти браћа?», «исто не знам, разбежало се на све стране од тога зла, рекох, «не знам где је ко». И онда каже, «ми смо ту код твога комшије Купића, само нас деле две куће, ту смо ми», каже, «ако ти нешто треба, дођи к нама, зови нас, ми ћемо ти помоћи», тако су ти људи рекли и отишли су. То су били, тако, средњи људи, више половни, како бих рекла, више старији нег млађи. Али, нису они долазили, нити сам их ја звала више, нити сам ја кога звала ни шта и тако је било. Отишли су и ту су били једно време и ја не знам даље куда су пошли. И тако, долазило је то, метне чарапу на главу, зађе у двориште, пуца у зрак, пуца у земљу, ја цепам дрва, морам ложити ватру, где ћу се угрејати, шта ћу. Он ми виче, «баба, не лупај», «па, морам си нацепати дрва», «не смеш да лупаш, немој да ти случајно, веша имаш на жици вани, да ти то виси, то покупи». Онда када су пролазили крај моје куће, колико сам ја видела, сваки је ишао са оружјем и бојао се из те куће, то је било отворено, прозори, било је изгорито, страшно је било за гледати, онда су се бојали проћи. Онда иде и држи пушку и иде, пролази туда.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само да Вас питам.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Онда сам једног војника запитала, «да ли смем ја те прозоре затворити и да метнем неких блокова и неке цигле, да ја то затворим, да се нико не боји туда проћи. Онда је рекао тај војник да могу и тако сам ја неких дасака нашла и неке цигле и то сам тако потрпала да се то тако не види. То је било страхота, згариште, то сам ја купила, у најлон вреће тај пепео, од ствари, комаде износила вани, стакло, морала сам чистити, морала сам ту живети, морам, куда ћу, коме требам, шта даље. Ја нисам мислила да ћу ја морати отићи, ја сам мислила да ћу ја остати, да ћемо ми на неки начун живети, али не, не. Онда сам добила, дошао је један, заправо на улици дошао је Ђура Продановић и рекао ми је да морам изаћи из куће. «А куда ћу ја», рекох, каже, «код Туђмана». «А где је тај Туђман?», каже «У Загребу». «Па

шта ћу ја тамо?», «идеш тамо у Црвени криж». Рекох, «моја је кућа», «мораш затварати куће, јер сутра долазе људи други из Славоније, долазе, насељавају», Срби, јел, насељавају, али моја кућа је запаљена, гадна, шта ће ту ко живети. Каже, «спреми се и идеш». И тако сам ја, имала сам оца у једној другој улици, доле, што ми кажемо, у Долу, онда сам морала ићи по њега, па сам га довела к себи, он нема више никога у кући, синови су били у посебној и морали су побећи, утећи, бежати пред метком и онда сам га довела к себи. Онда сам морала ићи и њега сам вукла са собом и живео је са мном у Примоштену, тамо смо живели седам година. Тамо је он након, ваљда 1994. године он је умро, имао је близу деведесет година. И тако сам се ја ето патила на све начине, већ и не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Могу само још кратко да Вас питам. Како су били обучени Ваши мештани тог дана када сте их видели испред Ваше куће?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Војска, она онако у маслинасто-зеленкастим, зелено, маслинасто, тамно онако нешто и били су прљави, мусави, били су нагарани, онако са неком фарбом, шта ли, не знам, ето, били су гадни.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Осим мештана које сте спомињали, колико је било мушкараца са њима?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Колико је било мушкараца?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Који су Вама непознати, које нисте познавали?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Можда једно три, четири, колико бих ја приметила, за три знам сигурно. Ето тај што су му рекли, називали га «Чађо», тога се, то знам по имену, мислим по том надимку, он је из Товарника, а оне друге не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам пуно, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добар дан, госпођо Острун, адвокат Игор Олујић.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Добар дан.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Бранилац Милана Радојчића. Ја ћу за Вас имати само једно питање. Оно што мене интересује јесте следеће, на дан напада, у амфору куће Владе Крпана, колико се комшија скупило?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ја то не знам шта је рекао. Аха, било нас је, ја и мој муж, њега су одвели, онда је био тај Јанко Божић, његова жена, онда је био његов син Владо, онда је био Драган Сабљак и његова жена и кћерка, Иван Девчић и његова жена и снаја. Ту смо ми били тако у тој гомили.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А потом када сте кренули ка пошти, колико је људи кренуло ка пошти?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, ми смо који смо били тамо, сви смо кренули.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је било још људи?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ишло је цестом и ја сам само видела тога што је носио заставу што сам видела, тај што је носио, како се зове, јој, ја сада сам заборавила, Марић, Марић се презива, видиш, али не могу се сада сетити имена и видела сам Ивицу Кесера и његовог сина Здравка, а то је ишло народа, то, а добио си и страх.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Колико је било, да ли је било тридесет, педесет људи, колико?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, педесет није било. А шта ја знам, двадесет, тридесет, било је, не знам, она гужва онако, иде, иде тамо, они су отишли према центру, од поште није то далеко. Ми смо се морали окренути и отићи назад према Девчићевој кући, да идемо у подрум.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: А колико је народа још било, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: То је било пре осамнаест година, сада треба то запамтити.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Госпођо Острун, за разлику од Ваших исказа које сте дали у, пред Жупанијским судом у Вуковару од 21. студеног 2007. године, данас сте изјавили по први пут да Вам је тада Жељко Крњајић рекао да ухвати Брацу Кесера, обесио би га на пола села, директора школе, зато што је Срђану дао јединицу.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да, дак, то је рекао пред мојом кућом, то је рекао.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па Вас молим.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Још је метнуо ногу онако на зид, на плоту и пушку је држао и то је рекао, «да ми је ухватити Брацу Кесера и директора школе, Анте», он се зове Анте, директор.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, то смо чули, то смо чули, госпођо Острун, ја Вас питам и молим да, ако можете да нам објасните, зашто то нисте навели у своје четири изјаве које сте дали пре овог данашњег сведочења?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ја сада ништа не разумем шта каже. Који догађај?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја Вас не чујем добро.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јесам, јесам, то сам ја четири пута рекла, сваки пут сам ја то рекла, је, је.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: У ранијим исказима.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: То је речено. Он је тако рекао, «да ми је ухватити Брацу Кесера и тог директора школе, обесио би их у по села». Још је рекао, све је вриштао, каже, «ево нас до дванаест сати до гробља, ми смо заузели Ловас». И то је рекао.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, госпођо Кесер, Острун, пардон, можете ли да нам ближе опишете те околности када је то било, шта се заправо тада догађало и да ли је неко уопште био присутан када Вам је Жељко Крњајић то рекао?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, ја не знам шта каже.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Јесте разумели питање?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Није нико био, осим ја и мој муж на капији нашој, само ја и мој муж смо били, па смо онда морали прећи преко. То када су дошли, одмах када су дошли, то је он рекао.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А можете ли да опишете, како је дошло до тог контакта, где се пре тог контакта са Вама налазио Крњајић и како је уопште дошло до тога, ко је коме у тој ситуацији пришао? И, можете ли да дате било какве податке у вези са тим?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, он је ишао са њима, са својом, са тим својима четницима, био је тај четник што је ишао са Миланом Девчићем, који је ишао са Радојчићем, који је ишао са Зорајом, Рудић, онда тај Грковић, све та клапа је ишла и ту су стали код наше куће, а та два су била позадина, то сам

после видела како иду и лупали су овако у свачију капију и дошли су до наше куће и ту су стали, ту су стали и онда је Милан рекао, «чика Иване, Ви морате ићи кући, морате бити, они хоће да виде ко има код вас». Ја кажем да нема нико, ми смо били сами у подруму и изашли смо, када су нам ови рекли да изађемо, ми смо изашли.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Они су дошли заједно сви.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, шта је било са осталима?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: До наше куће, они се нарајтали, наубијали људи, само ја нисам знала до сутрадан и то ми је рекао тај Јанко Божић, убијен овај, убијен онај. Ниси смео да приђеш нигде, ни да видиш, ни да питаш, ни да, ма јој-

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Можете ли ми рећи, ја сам Вас у вези тога питао, у које време се све то одвијало, мислим тај моменат када су они пролазили, па када је дошло до овог контакта са Вама од стране, овај, Жељка Крњајића, можете ли рећи, које је то време било, којег дана?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Тог 10.10.1991. године.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, у које време?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: То се догодило први дан када су зашли код нас у село.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Први дан, када, преподне, послеподне, увече, када је било?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: А до подне, то ујутру одмах некако, одмах, од наше куће можда је било девет сати док су дошли.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала Вам лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, има ли неко питања? Од оптужених, има ли неко питање? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, ја бих Вас замолио да јој поставите питање, лакше ћете се споразумети. Између, њезину кућу.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Је ли то сада можда тај Деветак?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И Бранка Кукића кућу дели само једна кућа, тј. Фрање Брајковића, а прекопута те Кукићеве Бранка куће је кућа од Звонка Мартиновића, па да питате

госпођу, значи врло близу, можда четрдесет, педесет метара од ње, да ли зна када је та кућа изгорела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија кућа?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Од Звонка Мартиновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Острун, пита Вас оптужени Љубан Деветак, да ли знате када је кућа Звонка Мартиновића изгорела и да ли имате сазнање да је паљена, да је горела?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Шта каже, ја не знам. Е па горела је, није тај дан, можда сутрадан, сутрадан, прекосутра, ето, углавном горела је до темеља, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте одговор.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже није тај дан, сутрадан или тако.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, има ли неко од оптужених питања, нема више нико? Госпођо Острун, поменули сте Јосу Јовановића.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он звао, «чика Иване», ишао је са овима?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да, он је са њима ишао, он је морао ићи, они су њега присилили. Онда је он викао улицом, викао је, чули смо чак издалека и викао је, «чика Иване, изађите из подрума, морате се предати».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је тај Јоса Јовановић син Антуна и Анке Јовановић?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Сада не знан шта је рекла, не знам шта сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јоса Јовановић, да ли је то син Антуна и Анке Јовановић?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Анка Јовановић, шта је? То је његова мајка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То му је мајка, добро.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Отац му је Антун, отац је Антун, она је Анка. А мој је зет њих покупио, она је изгорела, она је убијена, па је изгорела. Марва је горела, штала је горела, кућа је горела, он је покупио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте том приликом значи тога дана, видели још неку кућ да неко пали, да је тада

запаљена нека кућа у Вашој улици или на неком другом месту?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Не, тај дан није, само моја кућа је горела тај дан, а ничија више окол, даље за друге улице не знам, за тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког мештанина Илију Бакету?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Кога каже? Бакету?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Илија?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Е нисам, не, не, Илију Бакету ја нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Отај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је његова кућа горела тога дана?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Е да, видите, сада то, то није тог дана, већ након неколико дана. Е онда је његова кућа ту горела, то смо видели да гори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, шта Вам је рекао Јанко Божић, да ли је Иваново тело било у кафићу или испред кафића?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: У кафићу је било, у кафићу, они су обили тај кафић, то је било затворено, ту није нико радио, то је било затворено. И онда су њега тамо одвели и тамо су га убили, е да, а ја не знам само то, како су га убили, да ли метком, да ли ножем, да ли, ја то ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте раније у овом исказу пред Жупанијским судом у Шибенику, односно тада је био Окружни суд у Шибенику, 17.02.1993. године, да су одмах и цркву запалили.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Сада не знам шта је рекла. А јесте, јесте и црква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, јесте ли Ви тог 10.10. видели да су цркву запалили?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Они су пуцали из Шида, не знам ја, пуцали су у торањ. То није било баш тај дан, још и пре, пре неколико дана. Мој човек дође и каже, «хајде изађи вани на улицу, ја изађем», каже, «ено црква гори». Они су пуцали од Шида, одакле, онда се ишло, народ је летео да гаси, али нису ништа могли. Онда су даље тукли док се могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је било раније пре овога када су гађали црквени торањ. А да ли су тог 10.10. палили цркву, да ли је неко палио цркву?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Онда ја то нисам видела, само пре, пре јесу, црква је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Вама неко рекао да треба да носите неке беле траке око руку и да ли је неко носио?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да, да, то смо морали носити, неке беле крпе, завезати, овај, на рукав, како да кажем, руку, леву руку, то смо морали имати сви, и на капији смо морали имати исто завезано за браву или преко капије се бацити бела крпа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте неког од мештана Срба видели да носи белу траку око руке?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нисам видела, нисам, јер се није тако ни излазило вани. Ево, када сам ишла код мојих, морала сам ићи на време, на сат, у четири сата сам морала бити тамо код моје кћери и зета, тамо сам преноћила и нисам видела да неко носи. То је све, идеш, гледаш у земљу и идеш, брже боље да дођеш где требаш. Ујутру идеш кући да нараниш то марве што имаш и чистиш ту своју сиротињу, не знаш куда ћеш, где ћеш живети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, Ваша кћерка Марица Филић, да ли се тако зове?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је она живела у Млинској улици?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Она је у другој улици, није у мојој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да ли је то Млинска улица?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Како кажете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млинска улица.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Како кажете? Не, не, сада је она у Млинској улици, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је живела тог 10.10., где је живела тог дана када је био напад?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Она је била у тој кући, код њих се удала, то је, како се њихова улица зове када не знам, заборавила сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Знам да је број 6 био. А онда после рата, после тог свега, онда је она, има кућу нову, овај, направиту. Сада је у Млинској улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, Ваш син, да ли је он био у хрватској полицији или у хрватској некој војсци или тако нешто?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јесте, он је отишао, овако, 1991. је почео рат, а он је отишао 1990. у полицију у Загреб, на неки курс, како ли то кажу, шта ја знам. Онда је био у полицији годину дана ваљда, како ли. Он је исто прошао, немило је прошао. Оно све што је било у Берку, ако Ви знате какав је тамо био напад, оно што је било, оних дванаест полицајаца што је изгинуло у Борову, све он то зна, све је он то прошао, било је ту мука свакаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на овом записнику од 17.02.1993. године када сте први пут давали изјаву поводом овог догађаја, рекли сте да је Девчић Милан позвао Вашег мужа и питао где му је син. Да ли се сећате сада тога?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, то је било тај дан када је био напад, онда је питао, мене је питао где ми је син. Ја сам рекла, али то није био баш тада, други, трећи, онда ме питао где ми је син, а ја не знам. Он је рекао да он зна. Па ја кажем, «Па где је?», каже, «па у шуми, у кукурузима, у виноградима»; ето тако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли знате, ко је живео у овој Вашој кући када сте Ви морали после да одете и док сте били тамо у Примоштену, ко је живео у Вашој кући?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: А ко је живео? Најпре је добио неки Ракић Жељко, да је добио кућу ту и да је он довео своју маму, да није имао мислим жену, да су се растали, шта ли, ја не знам, и онда, па је видео да је та кућа запаљена. Каже, «шта су мени ту кућу доделили, када је то запаљено?», мислим, гадно је у томе живети, треба чистити и редити и да је ту била његова мама неколико дана и да је отишла некуд даље, али ја не знам куда. Е онда је дошао неки, како се тај звао, јој, ја имам то записано, зове се Рајко, тај је био у кући, док се год ја нисам вратила, он је ту живео, оне собе које су биле није ни чистио, ни ништа. То је тако, ја када сам се вратила, ја сам наново све то радила. Он је живео, живели су

тако у једној собици, имали су двоје деце болесне, то знам, то је тамо и помрло и не знам куда су они, куда су их закопали, у Ловасу нису, али не знам где, тако сам чула. Онда су они отишли, он је из куће однео, мислим, то смо инали грађе неке јер смо кућу правили једну, где је моја кћерка, па смо имали грађе ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сада није интересантно за наш предмет. Мене занима, Ви овде кажете нама да питамо Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића, ко је убио Вашег мужа. А зашто их Ви нисте питали, били сте три месеца у Ловасу тамо, живели, зашто их нисте питали док сте били тамо, ко Вам је убио мужа, јер видели сте да су они били ту када сте Ви терани по улици?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Како кажете? Аха, ма откуд бих смела прићи њима, ни говора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто нисте смели да им приђете, то су Ваше комшије?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ни говора да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисте смели да им приђете, због чега сте се то плашили?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нисам ја то смела ни прићи близу њих, не да питам где је, што су га убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега нисте смели, објасните суду, шта се то код њих дешавало?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, били су, били су опасни, опасни су били по живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин опасни?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Особито тај Крњајић, нема ту шта, то је немогуће. Нисам им ја смела прићи, треба се склањати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су то опасни, хоћете суду мало да појасните, како су они то били опасни?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Не знам шта говори. Јој Боже, па наоружани, па су, мислим, зашли су у село такви разјарени људи и остали су и даље такви. Немогуће, то се свако бојао, они су били опасни, а били смо комшије, били смо добри, били смо, ето, код тог Крњајића мој је човек и правио тамо нешто њима, и шупу и шта ја знам, он је то волео радити. Није он гледао ко је шта ни како је, али су они њега убили и готово, нема ту шта. Не може се никако одупрети, али само ко

ће признати, ко ће рећи ко је тај, како је речено, ко га је и зашто је и ето, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, јесте Ви видели када су палили Вашу кућу?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, ја сам била преко улице, видим да се дими. Они су нешто бацали унутра, то је пуцало, то је лом и крш био, то је немогуће било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је овај Јанко Божић можда причао нешто, да је он чуо ко је наредио паљење Ваше куће?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Је ли Јанко Божић наредио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли је он нешто чуо, ко је наредио паљење Ваше куће?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јанко Божић није ништа, мислим, нема он са тим ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас питам, рече ли Вам Јанко Божић, Ваш комшија где се Ви склонисте после, ко је наредио паљење Ваше куће?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Шта је сад опет? А, није, није Јанко ништа рекао, није ништа, само је рекао да ми је, нажалост, муж убијен, то је рекао. Први пут је рекао да је рањен, други пут је дошао па је рекао да је, «нажалост, комшија је убијен». Ето тако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд је прочитао исказ Јанка Божића који је нажалост мртав и он је у том исказу `рекао да је видео када је Крњајић Жељко бацио бомбу и наредио да се запали кућа Острун Драгице.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Не знам ја шта он дивани. То није, од та два која су изашла у кућу мога мужа, дерали се, да, да, ако је то Јанко рекао, ја не знам, Јанко није жив, његова жена, то је све помрло, четири куће код мене овако преко улице, никога нема живога, сви су, неко је погинуо, неко је умро. Тог Јанка Божића један син умро, други је на минама погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли даље питања?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Само да ставим примедбу. Очигледно је да сведокиња, са неким се консултује, овај, у тој судници и када даје свој исказ, она уопште није окренута према судском, према камери, односно судском већу, него

према некоме тамо са њене десне стране. Ја не знам да ли сте Ви то приметили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то примећујем, али примећујем исто да, жена је 1934. годиште и врло слабо чује и тамо је судијски помоћник овога суда и према томе, било каква могућност било какве манипулације, ово што се овде дешава, евентуално се понови моје питање, зато што сведок не чује. Да не губимо време, искључите тај микрофон.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, у реду, него ја нисам схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да неко манипулише овде са питањима тамо?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не мислим ја судија, то сте Ви рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, у чему је онда проблем?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Али, само констатујем то што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље. Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су Девчић, Радојчић и Крњајић 10.10. били наоружани када су били код Ваше куће?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, јесу, јесу, да, наоружани, да, имали су пушке, имали су пиштоље, имали су, били су наоружани, нису они дошли само тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли су ова двојица војника која су одвела Вашег мужа, да ли су они од некога примали наређења?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Како да су? Е па то ја не знам, то би, зашто је тај Девчић слао чика Ивана да иде кући, да они морају видети кога има код нас. Е па сада, то је Девчић наредио њима, они су чекали, он је отишао у кућу и дуго га није било и то је лом и крш био унутра, чуло се, пушило се, пуцало се, све унутри експлодирало. Ја верујем како је то страшно било.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато, коју, шта је Девчић у то време радио, шта је био у то време, од 10.10. па надаље?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Шта је било, како каже?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Шта је он радио?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Девчић шта је радио? Он је био главни, главни тамо са тим младићима, био је обучен и шта је он све, какву је имао функцију, ја то не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је Вама познато, ко је запалио ове куће које су гореле у Ловасу?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Опет не чујем. Не знам, не знам ко је чију кућу запалио, то не знам. Ја само знам да су од та два што су зашли унутра, да су они и запалили.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли Вам је познато, да су неки људи из Ловаса, Хрвати, обављали принудни рад?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Е па ја опет не чујем. Јесте, јесте, ишли су брати кукурузе, ишли су у виноград, ишли су у шуму товарити дрва, ишли, морали су радити и све, све на сат одређени. Није се то ходало никуда, већ се морало радити.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је Вама за кретање кроз село била потребна нека пропусница?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Јесте, то је требало имати, то смо морали ићи у једну кућу од Брајковић Стеве, била је нека војска, мислим, старији људи, који су били и ту смо морали ићи тражити пропусницу ако ћемо ићи на њиву, ако ћемо, имала сам оца, кажем доле, у једној улици доле у Долу, то што ми кажемо, ту сам му носила јести и морала сам имати пропусницу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ја имам само једно питање. У изјави у Окружном суду у Шибенику рекли сте да је Јанко Божић дошао и рекао да је Иван убијен на путу, сто метара од куће.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ја не знам исто шта каже.

НАТАША КАНДИЋ: Питам, да ли је, како се његово тело нашло у том кафићу, да ли је тај кафић на тих сто метара од куће или је даље?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па јесте, једно сто метара од куће, јесте, од наше куће.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је убијен на путу или у кафићу?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ту је он убијен, ту није нико радио, то је било закључано, али они су обили и ту су га завели и ту су га убили. А мој га је зет купио, сутрадан су купили људе у приколицу и тај Ивица Филић, нажалост који је

пре пар месеци умро и мој зет и још људи, којих је било, ја не знам ко је све био и носили су на гробље и тамо су их метнули у тај канал где сам ја исто видела, то је било допола овај, засуто земљом, а оно горе даље није, онда су други пута то затрпали.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте можда од Ивице чули шта се прича, ко је убио Ивана?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да ли сам ја чула, тако Ви кажете?

НАТАША КАНДИЋ: Да, да ли је Ивица чуо од некога, па Вам рекао, шта се прича, ко је убио Вашег супруга?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ко је убиомог мужа, јел? Не, нисам ништа. Мој зет је њега закопао, што кажу. Они су морали људи ићи и закопавати их и купити по селу, док нису закопали их све.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких питања допунских, нема? Изволите.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Госпођо Острун, рекли сте да нисте смели питати шта се десило са Вашим супругом Крњајића, Радојчића и Девчића, зато што су били опасни. Можете ли ми рећи, зашто нисте питали исто питање Слободана Зорају или Мирка Рудића или Ђуру Продановића или било ког другог Србина у селу?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Шта, зашто? Нисам ја никога питала, па то је био страх, нема ту питања, немаш ти прићи њима и нешто причати са њима, тога нема.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ко ме се не сме прићи?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ма, свако се бојао њих.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И свих ових које сам набројао?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: И данас се бојим.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли се то односи и на Ђуру Продановића?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, добро, Ђура он је ваљда морао тражити куће, ја не знам шта је он даље радио, само он је морао да испразни куће да фамилију, морала је фамилија изаћи, друга ће доћи.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, хвала.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Он је то радио, а шта друго, ја не знам о њему ништа даље.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Госпођо Острун, ја сам Вас малочас питала, да ли сте чули или видели да је Милан Девчић неке нешто наредио или лоше урадио. Ви сте рекли да нисте. На питање пуномоћника.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ја нисам видела да, ја нисам видела ни чула шта је он коме шта наређивао, ја то не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, онда је можда неспоразум.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Знам онај дан када је рекао чика Ивану да пређе преко цесте и да мора ући тамо њима показати.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да појаснимо, он се обратио Вашем супругу покојном, а не војницима који су били на капији? Коме се обратио Милан Девчић?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Коме се обратио?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Вашем супругу или неким Вама непознатим људима?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, ја не знам коме се он, мислите када је већ био убијен?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, не. Говорили сте да је рекао чика Ивану, да иде до куће. Да ли сте.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да пређе.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да пређе цесту да оде до куће. Да ли сте чули да је нешто наредио било ком војнику или лицу које је Вама непознато том приликом?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Онда није, једноставно је рекао мом мужу да прелази преко и то неколико пута.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Чика Иван се није као мислим, дао па и он говори, «па нема никога код нас, нема никога». Он каже, «морате ићи» и тако је он метнуо руке у џепове и отишао заувек.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И сада сте рекли да је Девчић био главни. Како сте то закључили?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Не знам ништа не чујем.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Зашто сте рекли да је Девчић био главни, на питање пуномоћника оштећених?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Е, па то му је ваљда ујак наредио, јер тај Деветак, то му је ујак. Ја не знам, углавном он је био, нешто је био.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Али нисте сигурни да је био главни у било чему?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је рекла шта је рекла, а шта сада значи, нисте сигурни или сигурни сте.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па сада каже, то му је ујак наредио, па ваљда је био главни. И имам само једну примедбу, Ви сте рекли.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Сви су они били главни.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А сви су, овај, рекли сте да Вам је Девчић Милан пришао, изјавио саучешће, да сте га питали управо оно на чему је судија инсистирала, тако да имам примедбу у односу на то да нисте смели ни са ким да коментаришете. Хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја немам питања за сведока, али једна принципијална примедба за убудуће. Пошто оваквим начином, накнадним јављањем бранилаца да постављају питања, ипак на неки начин нарушавамо процедуру предвиђену садашњим ЗКП-ом, а да ипак не бисмо ускратили могуће одговоре на нека релевантна питања, ја бих замолио суд да убудуће.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Не разумем Вас што говорите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се браниоци поново јављају да постављају питања, да то иде преко суда, па да суд ће, или неће поставити питања, зависи од процене суда, да ли је питање релевантно или не. Овако се вртимо у једном кругу који ако се не придржавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто по ЗКП за сведоке Тужилаштва допунска питања има само тужилац, а ако се странке сагласе можемо да реметимо тај ред, убудуће, посебно када су овакви сведоци у питању, не може пет кругова питања, него само онако како је по ЗКП.

Госпођо Острун, да ли сте Ви знали где је тамо станица полиције у Ловасу? Да ли је била негде зграда станице полиције?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: А па знала сам, није било далеко од моје куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: То је било у неког Боре Кесера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кући?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да, ту је била полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, ко је био у тој кући, ко је ту био главни, ко је ту у тој полицији био главни?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Е ја то не знам ко је био у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте једног момента да се Ви плашите Љубана Деветака и да нисте смели тамо да идете да га нешто питате, када Вам је Девчић рекао да идете код Деветака? Зашто сте се тада плашили Деветака?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па , ето, бојала сам се, нисам смела ићи питати шта нешто, када су они мене сматрали да сам исто ратни злочинац, да сам и ја неки усташа и неки, не знам шта, нисам нико и ништа, бојала сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте пред судом у Вуковару по замоници овог суда, да је Милан Девчић рекао да се Ваша кућа мора претражити, јер да можда унутра скривате некога, да су у кући можда МУП-овци или радиостаница?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да, да, да, јесте, то су они рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су сумњали да имате радиостаницу?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Да, ма каква радиостаница, нема ту радиостанице ни МУП-оваца, ни никога, никога нема, нити је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је после претрес вршен више пута после тог 10.10.?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Нисам разумела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или само тога дана?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Па, тога дана, долазили су још једни, тако младићи, два младића, када је већ било запаљено, па су ме питали, да ли они могу видети како је то запаљено. «Па», рекох, «можете». Они су зашли ту па гледали, па су питали мене, «са чиме је то запаљено?». Ја ту нисам била унутра када су они бацали бомбе, шта су бацали, не знам, рекох, «ја то не знам са чиме су они то», то они да као виде и онда су отишли. Онда су ишли да виде трактор, да,

да ли имам горива. Рекох, «ја немам горива, никако, немам ништа». Онда су гледали трактор, као да га упале. Рекох, «то ви немојте дирати, ја не знам по ноћи шта ко може доћи, јер нешто подметнуто или нешто, ја то не знам, то немојте». Али, они су то хтели да упале тај трактор, али нису знали, нису упалили. Дошли су други па су одвезли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још нешто да кажете што Вас нико није питао, а Ви сматрате да треба да кажете, да ли имате још нешто да изјавите, сем онога што сте причали и што смо Вас ми до сада питали?

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Ја опет нисам разумела. Аха, па не знам ја више, не могу се ја то сетити, једино да Ви мене питате што је записано. То је било пре осамнаест година, па ја то не могу, а да страх сам имала, велики страх, три ноћи сам преноћила кажем у качари, то је био ужас. Трећу ноћ, мислила сам срце је сада готово, готово је, немам, више ме нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, госпођо Острун, хвала Вам што сте дошли да сведочите.

Сведок ДРАГИЦА ОСТРУН: Све је било запаљено, све је горело, све је, ужас је био. Значи, готови смо.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада ћемо само прочитати неке писмене доказе који су у међувремену дошли, а интересантни су због будућег доказног поступка.

ЧИТАЊЕ ПИСМЕНА

Чита се: наредбе Друге пролетерске гардијске механизоване бригаде за период од 01.10.1991. године до 24.10.1991. године и то:

- наређење за напад, Стр.пов.бр.296-1 од 03.10.1991. године,
- наређење за напад број 297-1 од 04.10.1991. године,

- наређење о унапређењу и број наредбе 6-10 од 05.10.1991. године,
- наређење ОП број 6, Стр.пов.број 321-1 од 06.10.1991. године,
- наређење ОП број 7, Стр.пов.број 324 од 06.10.1991. године,
- наређење ОП број 1 за инжењеријско обезбеђење, Стр.пов.број 325-1 од 06.10.1991. године,
- наређење ОП број 8, Стр.пов.број 326-1 од 07.10.1991. године,
- наређење број 336-1 од 07.10.1991. године,
- наређење за извиђање и план командантског извиђања број 346-1 од 09.10.1991. године,
- наређење за напад број 366-1 од 10.10.1991. године,
- наређење ОП број 11, Стр.пов.број 368-1 од 11.10.1991. године,
- наређење за извршење мобилизације РЈ 2028, 421-1 од 16.10.1991. године,
- наређење за претрес број 422-1 од 16.10.1991. године,
- наређење за премештање број 491-1 од 21.10.1991. године и
- наређење за инжињеријско обезбеђење ОБ број 10/3, Стр.пов. број 503/1 од 22.10.1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ова наређења што је предложила одбрана, да се прибаве сва наређења Друге бригаде и налазе се у списима, па уколико неко није упознат, може да затражи.

Чита се:

- **Обавест о упису чињенице смрти Матичног уреда Трешњевка, Градског уреда за опћу управу града Загреба за Ивицу Филића од 21.07.2009. године.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се на основу члана 337. став 1 тачка 1. ЗКП-а, прочитају искази сведока, сада покојног Ивице Филића и то:

- дати пред Жупанијским судом у Загребу у предмету V Кир.1662/94 од 16.06.1994. године, 17.06.1994. године,
- исказ сведока Ивице Филића са записника Жупанијског суда у Вуковару, К.бр.25/00 од 22.10.2003. године,
- исказ сведока Ивице Филића Жупанијског суда у Вуковару, Кир.887/07 од 20.11.2007. године.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је предње прочитано.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 16 часова и 30 минута и биће настављен дана:

25.11.2009.године, са почетком у 9 часова и 30 минута.

Довршено у 16,32 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА